

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας, καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΡΩΤΩΝ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησίᾳ δραχμᾶς 80. Ἐξάμηνος δραχμ. 45. Τρίμηνος δραχμ. 25.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνα 10.

Ἐξάμηνιοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ - ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἰουδιότητος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Εὐριπίδου ἔριθ. 33, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'.—Τόμος 34ος

Ἐν Ἀθήναις, 18 Δεκεμβρίου 1926

Ἔτος 49ον.—Ἀριθ. 3

ΜΟΚΟΚΟ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ JULES CHANCEL]

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

— Δὲν μπορῶ, ψιθύρισε ἡ Ἰσλέ.

— Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ πικραίνεσαι

ἀπ' τὰ τώρα, σοὺ λέω!.. Δὲν ἔφυγα...

Ὁ μπαμπᾶς μπορεῖ καὶ νὰλλάξει ἰδέα.

Ἄλλὰ μ' ἔλα αὐτὰ τὰ λόγια καὶ τὸ

λυπημένο ὄφρος, ποὺ πολεμοῦσε νὰ πά-

ρει, εὐκόλο ἦταν νὰ μαντεύσει κανεὶς

ὅτι τὸ βασιλόπουλο ἦταν πολὺ χαρού-

μενο μὲ τὴν ἰδέα ὅτι θάφινε τὴ χώρα

του γιὰ νὰ πάει μακριά, ἀπ' τὴν ἄλ-

λη μεριά τῆς θάλασσας, στὸ Παρίσι,

στὴ μεγάλη αὐτὴ πόλη ποὺ τόσο τοῦ

τὴν ἐπαινοῦσε ὁ σοφὸς καθηγητῆς του!

— Ἀκουσέ με, Ἰσλέ, εἶπε μ' εὐγέν-

εια· μὴ λησμονεῖς πὼς ἓνας βασι-

λιάς δὲν κάνει πάντα ὅ,τι τοῦ ἀρέ-

σει. Ἄν αὐριο γινόταν πόλεμος μὲ

τοὺς ἐχθροὺς μας τοὺς Μπαταμπούμ,

ἐγὼ θὰ πῆγαινα στὸν πόλεμο μαζὺ

μὲ τὸν μπαμπά. Αὐτὸ θὰ ἦταν πολ-

λὺ πιδ ἐπικίνδυνο παρὰ νὰ πάω με-

ρικὸς μῆνες στὴ χώρα τῶν λευ-

κῶν ποὺ εἶναι φίλοι μας.

Ἡ Ἰσλέ δὲν μποροῦσε νὰ χεῖ ἀν-

τίρρηση κι' ὁ Μοκοκό ἐξακολούθησε:

— Σκέψου ὅτι ἐκεῖ πέρα θὰ ἰδῶ

ώρατα πράγματα καὶ, ὅταν θὰ γυρί-

σω, θὰ εἶμαι σοφός... Θάχω νὰ σοὺ

διηγηθῶ ἓνα σωρὸ ἱστορίες. Θὰ φέ-

ρω τὸν πολιτισμὸ καὶ θὰ κάμω τὴ

χώρα μας μεγάλη κι' ἐνδοξη!

Μὰ ἡ μικρούλα δὲν τᾶδρισκε ἀρ-

κετὰ ὄλ' αὐτά. Ἡ χώρα τῆς ἦταν

ἀρκετὰ μεγάλη καὶ συλλογιζόταν

ὅτι ζοῦσε πολὺ εὐχάριστα στοὺς

κάμπους καὶ στὰ δάση, ὥστε δὲν ἔ-

βλεπε σὲ τί θὰ τῆς χρειαζόταν ὁ

πολιτισμὸς τῶν λευκῶν καὶ τὰ με-

γάλα σχέδια τοῦ Μοκοκό. Δὲν θέλη-

σε ὅμως νὰ φανερώσει τὴ σκέψη τῆς

καὶ, βλέποντας τὸ φίλο τῆς χαρού-

μενο ποὺ θάφευγε, περιορίσθηκε

νὰ ναστενάξει καὶ νὰ πεῖ:

— Μικρὴ ἀφέντη, ἄς γίνεις ὅπως

θέλεις ἐσὺ κι' ὁ βασιλιάς μας! Ἄν

φύγεις, θάμαι πάντα λυπημένη καὶ θὰ
μετρῶ τοὺς ἡλίους καὶ τὰ φεγγάρια,
ὡς τὴν ἡμέρᾳ ποὺ θὰ γυρίσεις...

Τότε ὁ Μοκοκό πέρασε τὸ χέρι του
γύρω ἀπὸ τὸ λαιμὸ τῆς μικρῆς του φί-
λης, τὴ φίλησε καὶ τῆς εἶπε:

— Εἶσαι καλὸ κορίτσι, Ἰσλέ. Νὰ
τὸ ξέρεις, πὼς δὲν θὰ σὲ ξεχάσω ποτέ,
οὔτε καὶ στὸ Παρίσι, κι' ἀργότερα, ὅ-
ταν θὰ μεγαλώσω, ἐσὺ θὰ γίνεις βασι-
λισσα τῶν Ἀκουτονάρ.

— Νὰ ἰδοῦμε! ἔκαμε μὲ ἀμφιβολία
ἡ Ἰσλέ.

Τὰ χτυπήματα τῶν τὰμ-τὰμ, ποὺ
σήμαιναν τὴν ὥρα τοῦ βασιλικοῦ γεύ-
ματος, ἔκοψαν στὴ μέση τὴ συζήτηση
τῶν παιδιῶν.

Ὁ γιὸς τοῦ βασιλιά Τόφρα ἄφισ'

εὐθὺς τὴ φιλενάδα του κι' ἔτρεξε νὰ
προφτάσει τὸ τραπέζι, γιὰτὶ ἤξερε ὅτι
ὁ σεπτὸς πατέρας του ἦταν πολὺ αὐ-
στηρὸς σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα.

Ἡ Ἰσλέ κοίταξε μιά στιγμὴ τὸ φί-
λο τῆς ποὺ ἔφευγε τρέχοντας πρὸς τὸ
χωριὸ καὶ, ὅταν ἔμεινε μοναχὴ τῆς, κά-
θησε ἀποκαμωμένη πάνω σ' ἓνα κορμὸ
δέντρο κι' ἄρχισε νὰ κλαίει.

— Θὰ φύγει, μουρμούριζε... Παιὸς
ξέρει πότε καὶ πὼς θὰ γυρίσει ὁ μι-
κρός μου ἀφέντης!.. Καταραμένη ἡ
μέρα ποὺ ἤρθε ὁ σοφὸς Πατατούκας!
Αὐτὸς μοῦ παίρνει τὸ φίλο μου μακριά!

Ἄ, τὸν κανάγια, τὸν κατεργάρη!

Κι' ἡ μικρὴ ἄρχισε νὰ ξεστομίζει
γιὰ τὸν καθηγητὴ ὅλα τὰ ἐπιθετὰ ποὺ
ἐκεῖνος ὁ ἴδιος τὰ δίδασκε ἀφθονὰ
στὶς παραδόσεις του.

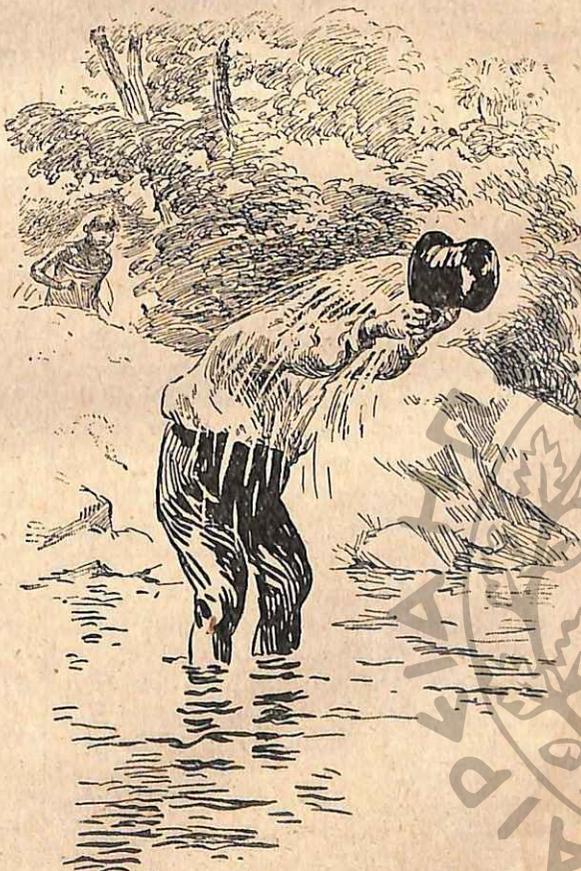
Ἐαφνικά, ὡσὰν νὰ εἶχε ἀκούσει
ὅτι γινόταν λόγος γι' αὐτόν, νὰ τὸς
κι' ὁ Πατατούκας στὴν ἄκρη τοῦ
δρόμου ποὺ ἔβγαζε στὸ ποτάμι.

Θεέ μου, τί ἄσχημος ποὺ ἦταν ὁ
καίλαρας αὐτὸς Εὐρωπαῖος μὲ τὴ
μαύρη ρεντιγκότα του καὶ τὸ κάτα-
σπρο γελέκο του, μέσα στὴ λαμ-
πρὴ κι' ἀπλοϊκὴ ἀτμόσφαιρα τῆς
ἀφρικανικῆς φύσης!

Ὁ Πατατούκας ἐρχόταν ἀπὸ τὸ
γεῦμα. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸ κρασί
καὶ τὴ ρακὴ κι' ὁ βασιλιάς δὲν φαι-
νόταν τσιγκούνης μαζὶ του. Ἔτσι
ὁ σοφὸς καθηγητῆς δὲν ἦταν πιὰ
λευκὸς αὐτὴ τὴ στιγμὴ: ἦταν κόκ-
κινος ὡς τὴν παπαρούνα. Βάδιζε
τρικλιζώντας ἐλαφρὰ καὶ κρατοῦσε
ἀνοιχτὴ πάνω ἀπὸ τὸ κεφάλι του
μιά παλιὰ ὀμπρέλλα, γιὰ νὰ τὸν
προστατεύει ἀπὸ τὶς καυτερές ἀκτι-
νες τοῦ τροπικοῦ ἡλίου.

Μόλις ἔφτασε στὴν ὄχθη τοῦ πο-
ταμοῦ, κάθησε βαρὺς στὸν ἦσκιο τῶν
δέντρων καὶ, καθὼς ἦταν ζαλισμέ-
νος, τὸν πῆρε ἀμέσως ὁ ὕπνος.

Ἡ Ἰσλέ σηκώθηκε, πλησίασε σι-
γὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἦταν ἡ ἀφορ-
μὴ τῆς λύπης τῆς, καὶ τὸν παρακο-

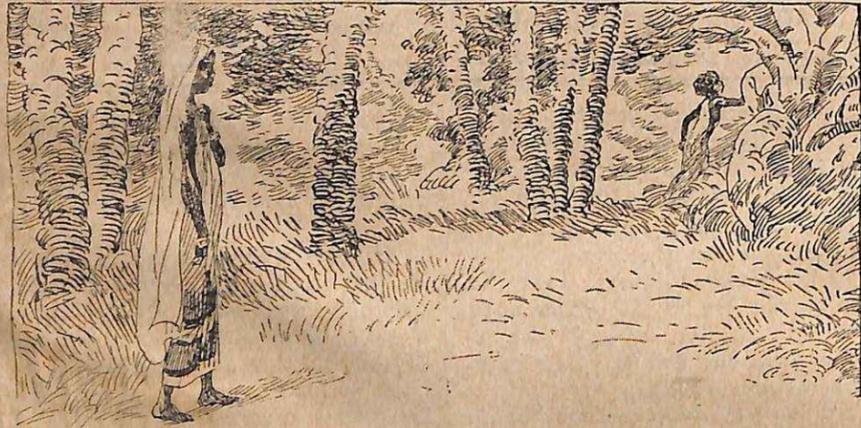

«Ὁ Πατατούκας ἔπεσε στὸ ποτάμι...»
(Σελ. 22, στ. β'.)

λουθοῦσε πὸ κοιμόταν, ἔτοιμη νὰ τὸ σκάσει σὰν ἄγριο πουλάκι στὴν παρμικρὴ κίνησή του. Μὰ σὲ λίγο ἀκούστηκαν τὰ δυνατὰ ροχαλιτὰ τοῦ λευκοῦ κι' ἡ μικρὴ ἀραπίτσα ξεθάρρεψε καὶ τὸν κοίταξε πιά ἀπὸ κοντά.

— Μπᾶ! συλλογίστηκε. Αὐτὸς ὁ ἀσχημάνθρωπος θὰ πάρει μακρὰ μου τὸ Μοκοκό;

Ἔτσι τῆς ἦρθε νὰ τὸν χτυπήσει. Ἀλλὰ θὰ ἦταν τρέλλα... Γι' αὐτὸ ἡ Ἰσλὲ σκέφθηκε, γιὰ ἐκδίκαση, νὰ τοῦ

Ἡ Ἰσλὲ κοίταξε μιὰ στιγμή τὸ φίλο της πὸ εἰσέφυγε τρέχοντας...»
(Σελ. 21, στ. 7.)

πλῆξει μιὰ φάρσα καὶ βρῆκε μιὰ πολὺ ἄσχημη: Ἀντίκρου στὸ λευκό, βρισκόταν ἕνας κωνικός σωρὸς ἀπὸ χῶμα, πὸ ἦταν φωλιὰ τῶν μεγάλων ἐκείνων μυρμηγκιῶν τῆς Ἀφρικῆς πὸ λέγονται τερμίτες. Ἡ Ἰσλὲ ἔτρεξε ὡς τὸ μέρος ὅπου κάπνιζαν τὰ κρέατα τῶν ἱπποποτάμων, πῆρε δυὸ ἀναμμένα δαυλιά καὶ τὰ χῶσε μέσα στὴ μυρμηγκοφωλιά.

Σὲ λίγες στιγμές, ἄπειρα μυρμηγκία, πὸ τὰ ἐνόησαν ὁ καπνός, ὄρμησαν ἔξω ἀπὸ τὴ φωλιὰ καὶ φυσικὰ πῆγαν ἀπάνω στὸν ἀποκοιμισμένο καθηγητὴ πὸ βρέθηκε μπροστὰ τους. Τοῦ γέμισαν τὰ χέρια, ὕστερα ἔφτασαν στὸ πρόσωπο καὶ τέλος μπῆκαν στὸ λαιμό του.

Ἡ Πατατούκας ἐβόνηξε ξαφνικὰ ἀπ' αὐτὴ τὴν εἰσβολὴ κι' ἄφισε ἄγρια ξεφωνητά. Ἀνοίγει τὰ βαριά βλέφαρά του καὶ ψάχνει τὰ μούτρα του καὶ τὴν παλάμες του.

Ἡ Ἰσλὲ, κρυμμένη πίσω ἀπὸ νὰ δέντρο, παρακολουθεῖ μὲ εὐχαρίστηση τὸ θέαμα. Ἀ, τὸν κακὸ λευκό, τὸν ἐκδικήθηκε!

Ἡ Πατατούκας τινάζεται ὀλόκληρος, βγάζει τὴν ρεντιγκότα του, κυλιέται στὸ χῶμα, λύνει τὴ γραβάτα του, ἀνοίγει τὸ πουκάμισό του καὶ βλέπει μὰπελπισία ὅτι ὅλο του τὸ κορμὶ εἶναι γεμάτο ἀπὸ έντομα!

Τὸν πιάνει σὰν τρέλλα, βάζει τὴν

φωνές, καὶ τέλος ρίχνεται μέσα στὸ ποτάμι καὶ μουσκεύεται ὀλόκληρος.

Ἡ Ἰσλὲ δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσει τὰ γέλια.

— Βρωμότοπος! φωνάζει ὁ Πατατούκας. Εὐτυχῶς πὸ φεύγουμε σὲ λίγες μέρες!

Καὶ ξαναντύνεται βλαστημώντας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

Τὸ πράσινο διαμάντι

Ἡ Ἰσλὲ εἶχε δίκιο νὰ ἐχθρεύεται τὸν Πατατούκα. Ἀφοῦ ἔμειν' ἕνα χρὸ-

γεμάτα ἀπὸ ρύζι, ἀπὸ φάρια μαγερεμένα μὲ φαινικόλαδο κι' ἀπὸ κρέατα ἱπποποτάμων καὶ ζαρκαδιῶν.

Ἐνα μπουλούκι παιδιὰ κοίταζαν λαίμαργα ὅλα τὰ ὄρατα αὐτὰ πράγματα, ἐνῶ ἕνας γέρος ἐπιστατοῦσε σ' ὅλη τὴν κίνηση, δίνοντας διαταγὰς πὸ οἱ ὑπηρέτες τὴν ἐκτελοῦσαν ἀμέσως.

Ἡ γέρος αὐτὸς ἦταν ὁ μάγος Μαρμοῖ, ὁ πατέρας τῆς Ἰσλὲ.

Ἡ Μαρμοῖ ἦταν γνωστὸς καὶ σεβαστὸς, ὄχι μόνον στὴ χώρα τῶν Ἀκουτονάρ, ἀλλὰ καὶ στὴν γειτονικὴ, ὅπου εἶχε φθάσει ἡ φήμη του ὡς γιαιτροῦ καὶ μάγου.

(Ἀκολουθεῖ)

ΧΙΛΙΑ ΜΥΡΙΑ

ΝΤΟΜΑΤΕΣ ΓΕΜΙΣΤΕΣ

Ἡ στρατηγὸς Χ., μακαρίτης τώρα πιά, φημισμένος γιὰ τὴ μεγάλη του μυωπία καὶ τὴν γκάφες πὸ ἔκανε ἐξαιτίας της, πῆρε μιὰ μέρα, κατὰ τὸ μεσημέρι, τὸ τρέμ τοῦ Κολωνακίου.

Μπαίνοντας, εἶδε ἕνα στρατιώτη πὸ στεκόταν στὸν ἐξώστη· δὲν εἶδε ὅμως κι' ἕνα θεόρατο ταψὶ μὲ θαυμάσιες γεμιστὲς ντομάτες, πὸ ὁ στρατιώτης τὸ εἶχε πάρει ἀπὸ τὸ φούρνο καὶ τὸ εἶχε βάλει ἐκεῖ-χάμω κοντὰ του. Καὶ καθὼς περνοῦσε γιὰ νὰ καθῆται, ὁ στρατηγὸς τσαλαδούτησε μέσα καὶ μὲ τὰ δυὸ του ποδάρια.

Φαντάζεσθε τὴ νύκτα πὸ ἔπαθαν οἱ ντομάτες, ἀλλὰ καὶ τὸ θυμὸ τοῦ στρατιώτη πὸ, μὴ γνωρίζοντας τὸν στρατηγὸ, — φοροῦσε καὶ πολιτικὰ, — τοῦ βγαλε τὴν φωνές:

— Στρατὸς εἶσαι; Δὲν εἶδες κοτζῆ-ταψὶ μπροστὰ σου;... Θεόστραβε! θά...

— Ἐ, σιγά-σιγά! τὸν ἔκοψε ὁ ἄλλος. Εἶμαι στρατηγὸς καὶ... λιγότερα λόγια!...

Ἡ στρατιώτης συμμαζεῦθηκε. Μουρούρισε ὅμως:

— Τοῦ λόγου σου μπορεῖ νὰ εἶσαι στρατηγὸς, μὰ κι' ἐγὼ εἶμαι στρατιώτης κι' ὑπηρέτης. Τί θὰ μοῦ πῆ ὁ λοχαγὸς μου ἅμα τοῦ πάω τὴν ντομάτες σ' αὐτὰ τὰ χάλια;

— Σκάσε! θὰ τοῦ πῶ ἐγὼ νὰ σὲ συχωρέσω. Καὶ ποῖς εἶναι ὁ λοχαγὸς σου;

— Ὁ λοχαγὸς Γ., στρατηγὸς μου... Μόλις ἀκουσε αὐτὸ τὸ ὄνομα, ὁ στρατηγὸς σήκωσε τὰ χέρια του ψηλά.

— Ὁ, δυστυχία μου! φώναξε. Ὁ λοχαγὸς Γ. μούχει σήμερα τραπέζι! Ἐκεῖ πᾶω τώρα νὰ φάω!...

Κι' ἔδειξε, κοιτάζοντας μὰπελπισία στὰ πόδια του, τὴν τσαλαπατημένες ντομάτες... πὸ θάπτρωγε.

Ο ΑΝΑΝΙΑΣ

ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ (Βραβείον Νομπελ)

ΤΟ ΘΑΥΜΑΣΤΟ ΤΑΞΙΔΙ

— Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο —

Ἡ μικρὸς προσπαθοῦσε νὰ ξεφύγῃ, ἀλλὰ οἱ κότες πηδοῦσαν γύρω του καὶ φωνάζανε τόσο δυνατὰ, ὥστε κόντευε νὰ χάσῃ τὸ μυαλό του. Καὶ δὲν θὰ κατάφερνε νὰ ξεγλυτώσῃ ἀπ' αὐτὴς, ἂν δὲν ἐρχόταν ἡ γάτα τοῦ σπιτιοῦ ἀπὸ πέρα. Μόλις εἶδανε τὴ γάτα, οἱ κότες βουβαθήκανε καὶ φάνηκαν ὅτι δὲν εἶχαν στὸ νοῦ τους τίποτ' ἄλλο παρὰ νὰ σκαλιζοῦν προσεκτικὰ τὸ χῶμα, προσπαθώντας νὰ βροῦνε κανένα σκουληκάκι.

Ἡ μικρὸς ἔτρεξε γρήγορα κατὰ τὴν γάτα.

— Ἀγαπημένη μου Ψιψίνα, τῆς εἶπε, ἐσὺ ἔφερες ὅλες τὴς γωνιὲς κι' ὅλες τὴς τρύπες ἐδῶ στὴν αὐλή. Κάνε μου τὴ χάρη καὶ πές μου, πὸ μπορῶ νὰ βρῶ τὸν νάνο;

Ἡ γάτα δὲν τοῦ ἔδωσε ἀπάντηση ἀμέσως. Κάθησε χάμω, κουλούριασε μὲ χάρη τὴν οὐρὰ της γύρω ἀπ' τὰ μπροστινὰ της πόδια καὶ κοίταξε τ' ἀγόρι. Ἦταν μιὰ μεγάλη μαύρη γάτα μὲ μιὰ ἄσπρη τραχηλιά στὸ στήθος. Ἡ γούνα της ἦταν λεῖα καὶ γυάλιζε μὲ τὴν λαϊκάδα. Εἶχε κρύψει τὰ νύχια της καὶ τὰ μάτια της φαινόταν σταχτιά μὲ μιὰ μαύρη γραμμὴ στὴ μέση. Ἐδειχνε ὅτι ἦταν πέρα ὡς πέρα μιὰ καλὴ καὶ ἡμερὴ γατούλα.

— Καὶ βέβαια ξέρω πὸ εἶναι ὁ νάνος, εἶπε πρόσχαρα. Ἀλλ' αὐτὸ δὲν πάει νὰ πῆ ὅτι θὰ στὸ πῶ καὶ σένα.

— Καλὴ μου, ἀγαπημένη μου Ψιψίνα, πρέπει νὰ μὲ βοηθήσῃς! εἶπε ὁ μικρὸς. Δὲν βλέπεις πὸς μὲ χεῖαι μαγεμένο; Ἡ γάτα ἀνοίξε τὰ μάτια της λιγάκι καὶ φάνηκε ὅλη ἡ πράσινη κακία πὸ ἦταν κρυμμένη μέσα. Πρὶν ν' ἀπαντήσῃ, ἄρχισε νὰ ροχαλιζῆ μ' εὐχαρίστηση.

— Βρίσκεις ὅτι ἐγὼ τώρα πρέπει νὰ σὲ βοηθῶ, ἐπειδὴ ἐσὺ μοῦ τράδηξες τὴν οὐρὰ τόσες φορές; εἶπε στὸ τέλος.

Τότε ὁ μικρὸς ἐθύμωσε. Ἐξέχασε ὀλοτελα τί μικρὸς κι' ἀδύνατος πὸ ἦταν.

— Μπορῶ καὶ τώρα ἀκόμη νὰ σοῦ τραδήξω τὴν οὐρὰ! εἶπε καὶ χύμηξε κατὰ τὴν γάτα.

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὅμως ἡ γάτα ἄλλαξε τόσο πολὺ, ὥστε μόλις καὶ μεταβίβασε μπόρεσε ὁ μικρὸς νὰ καταλάβῃ ὅτι ἦταν τὸ ἴδιο ζῶο. Καμπούριασε ἡ ράχη της, τὰ πόδια της ψηλώσανε, τὰ νύχια της βγήκαν ἔξω, ἡ οὐρὰ της χόντρινε, τ' αὐτιά της ἔφευγαν κατὰ πίσω, τὸ στόμα της ἄρχισε νὰ βγάξῃ ἄφροῦς καὶ τὰ μάτια της ἀνοίξαν ὀρθάνοικτα κι' ἔλαμπαν κόκκινα σὰν τὴ φωτιά.

Ἡ μικρὸς δὲν ἤθελε νὰ δείξῃ ὅτι τὸν τρώαζε τόσο μιὰ γάτα καὶ προχώρησε ἀκόμη ἕνα βῆμα. Ἀλλὰ τότε ἐκείνη ἔκανε ἕναν πῆδο, πῆγε κατ' εὐθείαν ἀπάνω του, τὸν ἔρριξε κάτω καὶ στάθηκε μ' ὀρθάνοικτο τὸ στόμα, ἔχοντας τὰ μπροστινὰ της πόδια βαλμένα ἀπάνω στὸ στήθος τοῦ μικροῦ. Ἡ ἀγόρι ἐνοιώθη πὸ τὰ νύχια της περνοῦσαν τὸ σακάκι του καὶ τὸ πουκάμισό του καὶ χωνόνταν μέσα στὴ σάρκα του, ἐνῶ τὰ μυτερά καὶ δυνατὰ της δόντια γαργαλοῦσαν τὸ λαιμό του. Ἄρχισε τότε νὰ φωνάζῃ μ' ὀλη του τὴ δύναμη βοήθεια. Ἀλλὰ δὲν ἐρχόταν κανένας κι' ὁ μικρὸς ἄρχισε σ' ἀλήθεια νὰ πιστεύῃ πὸς ἔφτασε ἡ τελευταία του στιγμὴ.

Τότε ὅμως ἐνοιώσε ὅτι ἡ γάτα τράδηξε τὰ νύχια της κι' ἔδραλε τὰ δόντια της ἀπ' τὸ λαιμό του.

— Τόσο, εἶπε, γιὰ τούτη τὴν φορὰ εἶναι ἄρκετό. Γιὰ τὴν ὥρα φθάνει ὁ τρόμος πὸ πῆρες, κι' αὐτὸ τὸ κάνω

γιὰ χατήρι τῆς καλῆς σου τῆς μητέρας. Ἦθελα μόνον νὰ σοῦ δείξω παιὸς ἀπὸ τοὺς δυὸ μας εἶναι ὁ δυνατότερος.

Λέγοντας αὐτὰ, ἡ γάτα τράδηξε τὸ δρόμο της, καὶ φαινότανε πάλι τόσο καλὴ καὶ φρόνιμη ὅσο σχεδὸν καὶ τὴν ὥρα πὸ ἐρχόταν.

Τὸ ἀγόρι ἐνοιώθη τόσο ντροπῆ, ὥστε δὲν μποροῦσε πιά νὰ πῆ οὔτε λέξη. Γι' αὐτὸ τὸ λόγο ἔτρεξε μὲ ὅλη του τὴ γρηγοράδα στὸ σταυλο πὸ ἦταν οἱ ἀγελάδες, γιὰ νὰ ψάξῃ μήπως βρῆ τὸν νάνο.

Μέσα στὸ σταυλο ἦταν μόνον τρεῖς ἀγελάδες. Μόλις ὅμως μπῆκε ὁ μικρὸς, ἄρχισαν καὶ οἱ τρεῖς τους νὰ μιλῶν, νὰ μουγγρίζουν, νὰ φωνάζουν καὶ νὰ κάνουν τέτοια φασαρία, ὥστε θὰ μποροῦσε κανένας νὰ νομίσῃ πὸς ἦταν τοῦλάχιστο τριάντα.

— Μοῦ, μοῦ, ἐμούγγριζε ἡ Ἀστέρω. Πάλι καλὰ πὸ ὑπάρχει δικαιοσύνη σ' αὐτὸν τὸν κόσμο.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΕΩΡΓΙΑ ΤΑΡΣΟΥΛΗ

Ο ΜΠΕΜΠΗΣ ΑΡΧΙΛΗΣ ΤΑΡΧΟΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Γ'

Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε, σκέφτηκε, σκέφτηκε, ἐπιτέλους ὁ Φούσκας ἀποκοίθηκε:

— Γιατί... δὲν ξέρω!

— ὦ, τί κουτὸς πὸ εἶσαι! φώναξε ὁ Μπέμπης σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλά. Δὲ θέλεις νὰ βγοῦμε ληστὲς, καὶ δὲν ξέρεις γιατί δὲ θέλεις; Μὰ δὲν ξανακούστηκε τέτοια κουταμάρα!

Ἡ Φούσκας φιλοτιμήθηκε τότε νὰ βοῆ μὴ αἰτία. Κι' ἀφοῦ σκέφτηκε ἄλλη τὴν ὥρα, εἶπε:

— Μά... φοβάμαι μὴ μᾶς πιάσουν καὶ μᾶς κοσμάσουν.

— Ἄλλη κουταμάρα! φώναξε ὁ Μπέμπης. Μὰ τοὺς πιάνουν ποτὲ τοὺς

καλοὺς ληστὲς; Καὶ μετὶ θάμαστε οἱ καλύτεροί ἀπ' ὅλους! Ἀπλάδι οἱ πιὸ ἐξυπνοί κι' οἱ πιὸ γενναῖοι. Πὸς γίνεται λοιπὸν νὰ μᾶς πιάσουν; Ἐμεῖς θὰ πιάνουμε ἕνα σωρὸ ἀιχμάλωτους, Ἑγγλέζους, Φραντσέζους, Ἀμερικάνους... Πὸς;

Ἡ κακόμοιρος ὁ Φούσκας δὲν εἶχε πιά τί νὰ πῆ. Καὶ ρώτησε:

— Καλὰ πές πὸς βγαίνουμε; μὰ πὸ θὰ πᾶμε;

— Νά, στὸ Μεγάλο Βουνό! ἀποκοίθηκε ἀμέσως ὁ Μπέμπης. Ἐκεῖ-πάνω θάνα τὸ λημέρι μας. Ἰδέε!

Κι' ἀπὸ τὸ παραθύρου τῆς κάμαρᾶς του, ἔδειξε στὸ Φούσκας τὸ μικρό, ἔρημο καὶ σχεδὸν γυμνὸ λόφο τοῦ Προφήτ' Ἠλία, πὸ στὴν κορυφὴ του, ἀνάμεσα σὲ λίγα δεντράκια, ἄσπριζε τὸ ἐκκλησάκι.

(Ἀκολουθεῖ)

Η ΚΥΡΑ - ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΟ "ΠΛΑΝΕΤΑΡΙΟΥΜ",

Αγαπητοί μου,

ΚΑΤΑ τὸ «ἀκουάριουμ» ποὺ θὰ πῆ «ἐνυδρεῖον»,—δηλαδή τὸ μέρος τοῦ Ζωολογικοῦ Κήπου ποὺ ἔχουν τὰ ὑδρόβια,— «πλανετάρριουμ» σημαίνει βέβαια τὸ μέρος, τὸ «σπίτι» τῶν πλανητῶν, τῶν ἀστρῶν. Καὶ ὅπως τὸ «ἀκουάριουμ» εἶναι μιὰ μικρὴ τεχνητὴ θάλασσα ἢ λίμνη γι' αὐτὰ τὰ ζῶα, ἔτσι καὶ τὸ «πλανετάρριουμ» πρέπει νὰ εἶναι ἕνας μικρὸς τεχνητὸς οὐρανὸς γιὰ τὰ ἀστρα.

Τεχνητὸς οὐρανός; Ἄλλὰ ποῦ γῆς βρίσκεται αὐτὸ τὸ θαῦμα; Καὶ πότε ἔγινε; Γιατὶ προτύτερα δὲν ἀκουσθῆκε ποτέ· οὔτε ἡ λέξη, οὔτε τὸ πρᾶγμα. Καὶ τὸνα καὶ τᾶλλο εἶναι καινούρια.—Ἐ, λοιπὸν ναί. Τὸ «πλανετάρριουμ», ὁ τεχνητὸς οὐρανός, εἶναι καινούριον πρᾶγμα ἢ θαῦμα, κι' ἔγινε τελευταῖα στὴ Γερμανία, στὸ Βερολίνο. Τώρα γίνεται καὶ σ' ἄλλες γερμανικὲς πόλεις. Καὶ σὲ λίγον καιρὸ, στοχάζομαι, ὅλες οἱ μεγάλες πόλεις τοῦ κόσμου, κοντὰ σ' ἄλλα τους, τὰ κάθε λογῆς ἰδρύματα,—Μουσεία, Ἀστεροσκοπεῖα, Πανοράματα, Ζωολογικοὺς καὶ Βοτανικοὺς Κήπους, Θέατρα, Κινηματογράφους καὶ καθεξῆς,— θὰ ἔχουν κι' ἀπὸ ἕνα «πλανετάρριουμ».

Νὰ σὰς τὸ περιγράψω. Εἶν' ἕνα κυκλικὸ κτίριον μὲ πολὺ μεγάλο θόλο ἀντὶ σκεπῆς,— τόσο μεγάλο, ποῦ χρειάσθηκε νὰ λυθοῦν ἀρχιτεκτονικὰ προβλήματα γιὰ νὰ γίνῃ. Μέσα, καθὼς μπαίνεις, εἶν' ἕνα ἀμφιθέατρο σὰν τοῦ κίρκου, τοῦ ἵπποδρομίου, ποῦ χωρεῖ καμμιά τετρακοσάρια ἀνθρώπους. Ἡ σάλα αὐτὴ δὲν φωτίζεται ἀπὸ κανένα παράθυρο, παρ' ἀπὸ ἠλεκτρικὰ φῶτα. Κι' ὅταν γεμίση, τὰ ἠλεκτρικὰ δύνουν κι' οἱ ἀνθρώποι, σηκώνοντας τὰ μάτια, βλέπουν ἀπὸ πάνω τους τὸν... ἕναστρο οὐρανὸ. Ναί, ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη εἶναι τόσο τελεία, ποῦ καθένας νομίζει πὺς βρίσκεται ὄχι μέσα σὲ θέατρο, ἀλλὰ στὴν κορυφὴ ἑνὸς λόφου, νύχτα, καὶ βλέπει ὀλόκερο τὸν οὐράνιον θόλο! Γιατὶ ὁ θόλος ἐκεῖνος τοῦ «πλανετάρριουμ» εἶναι ἔτσι κατασκευασμένος, μὲ τέτοιους μηχανισμούς, ὥστε μὸλις σκοτεινιάσει ἡ σάλα, νὰ φαίνεται γεμάτος ἀστρα, ἀπλανεῖς καὶ πλανήτες, σὰν ἀληθινὸς οὐρανός. Δὲν λείπει οὔτε ὁ γαλαξίας!

Μὲ τὴ διαφορὰ μόνον πὺς τὰ ἀστρα αὐτὰ, ποῦ δὲν εἶναι παρὰ φωτεινὲς προβολὲς σὲ σκοτεινὸ φόντο τοῦ θόλου, μποροῦν νὰ περπατοῦν, νὰλλάζουσι θέση πολὺ-πολὺ πιδ γρήγορα παρὰ σὲ φυσικὸ. Ὁλη δηλαδὴ τὴν κίνησιν ποῦ

βλέπουμε νὰ κάνουν στὸν οὐρανὸ,—τὴ φαινομενικὴ κίνησιν ἀπ' τὴν ἀνατολὴ ὡς τὴ δύση,—τὴν κάνουν ἐκεῖ σὲ τέσσερα λεπτὰ τῆς ὥρας. Ἔτσι ὁ θόλος τοῦ «πλανετάρριουμ» ἀλλάζει ὄψη σχεδὸν κάθε στιγμὴ. Καὶ δείχνει ὅλους τοὺς οὐρανούς, τὸν οὐρανὸν κάθε τόπου, κάθε γεωγραφικοῦ πλάτους, καθέωρας τοῦ ἔτους καὶ κάθε ἐποχῆς, ἀκόμα καὶ τῶν μελλοντικῶν γιατί, καθὼς ξέρετε, ἀλλοιωτικὸς ἦταν ὁ οὐρανὸς πρὸ δέκα χιλιάδων ἐτῶν κι' ἀλλοιωτικὸς θὰ εἶναι μετὰ δέκα χιλιάδες ἔτη: σιγά-σιγά, οἱ θέσεις τῶν ἀστρῶν, τὰ σχήματα τῶν ἀστερισμῶν, ἀλλάζουσι...

Ἐννοεῖται ὅτι ὑπάρχει πάντα κι' ἕνας ἀνθρώπος, ἕνας σοφός, ποῦ ἐξηγεῖ αὐτὰ τὰ πράγματα στοὺς θεατές. Γίνεται δηλαδὴ μιὰ διάλεξη, ἕνα μάθημα ἀστρονομίας,—ἀπλῆς ἀστρονομίας γιὰ τὸ λαὸ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ,— μὲ προβολὲς φωτεινῶν εἰκόνων. Καὶ κάθε μέρα, κάτω ἀπὸ τὸν θαυμάσιον ἐκεῖνον θόλον, τὸ θέμα ἀλλάζει καί, μαζί μὲ τὸ θέμα, καὶ τὸ θέαμα, οἱ προβολές. Πότε ὁ σοφὸς μιλά γιὰ τοὺς πλανήτες καὶ τὸ πλανητικὸ σύστημα· πότε γιὰ τοὺς ἀπλανεῖς καὶ τοὺς ἀστερισμοὺς ποῦ σχηματίζουσι πότε γιὰ τὸν ἥλιο, γιὰ τὸ φεγγάρι, γιὰ τὸ γαλαξία, γιὰ τοὺς κομήτες, γιὰ τὰ νεφελώματα, γιὰ τὸ ζωδιακὸ κύκλον καὶ καθεξῆς. Κι' ὅλ' αὐτὰ, καθὼς μιλά ἐκεῖνος, οἱ ἀκροατές του τὰ βλέπουν ζωντανὰ καὶ κινούμενα ἀπὸ πάνω τους. Τὸ πρῶτ', τὰ μαθήματα αὐτὰ γίνονται γιὰ τὰ παιδιὰ τῶν σχολείων. Τὰπογέματα γιὰ τὸ λαὸ. Κι' εἶναι περιττὸ νὰ σὰς πῶ ὅτι καθέμερα τὸ ἀμφιθέατρο τοῦ «πλανετάρριουμ» γεμίζει ὡς τὴν τελευταία θέση.

Μὰ ὑπάρχει πιδ ἄμορφο, πιδ ὠφέλιμον καὶ πιδ διασκεδαστικὸν μάθημα ἀπὸ τὴν Ἀστρονομία, ὅταν μάλιστα διδάσκειται κάτω ἀπὸ ἕνα τόσο τέλειον τεχνητὸ οὐρανὸ; Κι' ἀληθινὰ μπορεῖ νὰ θεωρηθῆ σὰν ἕν' ἀπὸ τὰ θαύματα τοῦ αἰῶνος τὸ μηχανήμα Γκάις,— τὸ ὄνομα εἶναι τοῦ ἐφευρέτη καὶ τῆς Ἐταιρείας ποῦ τὸ κατασκεύασε,— τὸ πολὺπλοκον μηχανήμα μὲ τοὺς 120 ἰσχυρότατους φακούς του, μὲ τίς ἀμέτρητες εἰκόνες του, τόσο φυσικὰ ζωγραφισμένες καὶ φωτογραφημένες ἀπὸ σὲ γκελατίνες σὰν τοῦ κινηματογράφου, καὶ μὲ τοὺς μύριους συνδυασμοὺς ποῦ ἐπιτρέπουν ὄλη αὐτὴ τὴν ἀναπαράστασιν τοῦ οὐράνιου θόλου σὲ διαρκῆ κίνησιν καὶ ἀλλαγὴν... Χωριστὰ ἀπὸ τὴν ὠφέλεια τοῦ μαθήματος, καὶ τὸ θέαμα εἶναι τόσο περιεργον, τόσο ἐλκυστικόν, ὥστε πολλοὶ ἐπιχειρηματίες ἐξήγησαν κίβλα ἀπὸ τὴν Ἐταιρεία ἀπὸ τὴν ὠφέλεια τοῦ μαθήματος, καὶ τὸ θέαμα εἶναι τόσο περιεργον, τόσο ἐλκυστικόν, ὥστε πολλοὶ ἐπιχειρηματίες ἐξήγησαν κίβλα ἀπὸ τὴν Ἐταιρεία ἀπὸ τὴν ἐφεύρεσιν. Ἀλλὰ ἡ Ἐταιρεία Γκάις δὲν τὴν δίνει παρὰ μόνον σὲ πόλεις, σὲ δήμους, σὲ κυβερνή-

σεις. Τὸ «πλανετάρριουμ» αὐτὸ ἐννοεῖται νὰ εἶναι ἕνα σχολεῖον, ἕνα ἐκπαιδευτικὸν ἴδρυμα, ὅπου νὰ γίνονται συστηματικὰ μαθήματα γιὰ τὸ λαὸ καὶ γιὰ τὰ παιδιὰ, κι' ὄχι ἀπλῶς ἕνα θέατρο, ἕνας κινηματογράφος τοῦρανοῦ,— νὰ μὴν καταντῆσῃ δηλαδὴ σὰν τὰ κακόμοιρα ἐκεῖνα τηλεσκοπία, ποῦ τὰ στήνουν στὶς πλατεῖες, γιὰ νὰ βλέπουν οἱ χαζοὶ μιὰς δεκάρας ἥλιο ἢ φεγγάρι.

Οἱ διανοούμενοι στὴ Γερμανία εἶναι κατενθουσιασμένοι μὲ τὸ «πλανετάρριουμ». Ἦταν, λένε, ὁ καλύτερος τρόπος γιὰ νὰ ἐκλαϊκευθῇ ἡ Ἀστρονομία, γιὰ νὰ γαπήσουν τὴν ὥρα αὐτὴ ἐπιστήμη οἱ ἀνθρώποι τοῦ λαοῦ καὶ τὰ παιδιὰ, γιὰ νὰ γίνουσι κοινὸν κτήμα τὰ φωτεινὰ τῆς μυστήρια καὶ τὰ ὄψηλά της διδάγματα. Καὶ γι' αὐτὸ ὅλες ἐκατὶ-πέρα οἱ μεγάλες πόλεις, οἱ πλούσιοι δῆμοι, ἐξήγησαν ἀμέσως τὴν ἐφεύρεσιν. Χωρὶς ἄλλο, θὰ τὴ ζήτησιν κι' ἀπὸ τὸ Ἐξωτερικόν, ὅπως τὴ ζήτησε πρῶτῃ ἡ Κοπεγχάγη... Ἀραγε θὰ εὐτυχῆσομε νὰ ἴδομε καὶ στὰς Ἀθήνας κανένα «πλανετάρριουμ»; Τί καλά ποῦ θὰ ἦταν νὰ κατέβαινε κι' ἐδῶ τόσο χαμηλά, τόσο κοντὰ μας ὁ ἕναστρος οὐρανός! Ἀλλὰ τὸ ἴδρυμα στοιχίζει πολὺ. Γιὰ νὰ γίνῃ μόνον τὸ κτίριον μὲ τὸ θόλον, χρειάζονται ἔξη ἑκατομμύρια· κι' ἄλλα τόσα θέλει τὸ μηχανήμα. Δώδεκα ἑκατομμύρια γιὰ τὴν καίμενην τὴν Ἑλλάδα εἶναι πολλὰ, καὶ μάλιστα στὶς σημερινὲς περιστάσεις. Ὅστε ἄς περιμένουμε...

Σὰς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

Ο ΤΖΑΚ

[Μυθιστόρημα ALPHONSE DAUDET, διασκευασμένον γιὰ τὴν «Διάπλασιν» ἀπὸ τὸν κ. Γρ. Ξενοπούλου.]

—Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενον—

—Ἄ, ναί, εἶναι κι' αὐτός... ἕκα-με ὁ διευθυντής.

—Λοιπόν, ἐξακολούθησε ἡ Κλαρίσση, ἐπειδὴ ὡς τώρα ὁ Σαρλό δὲν ἐφάνηκε, ἦρθα, ὅπως εἶχα χρέος, νὰ τὸν καταγγείλω. Ἄν ἔφταιξα κι' ἐγὼ, ἄς μὲ συλλάβουν. Ἀλλὰ νὰ ἐλευθερωθῶν ἀμέσως οἱ ἄθωοι φυλακισμένοι! Ὁ κ. διευθυντής σκέφθηκε μιὰ στιγμὴ κι' ἔπειτα εἶπε:

—Δυστυχισμένη γυναῖκα! καὶ τί ὠφελεῖ νὰ σὰς συλλάβουν; Τὸ ζήτημα εἶναι νὰ ξαναδρῆ τὴν προῖκα τῆς ἡ Ζεναΐδα. Λέτε νὰ μένη ἀκόμα τίποτα ἀπ' αὐτὰ τὰ λεπτὰ;

—Δὲν τὸ πιστεύω, ἀποκρίθηκε ἡ Κλαρίσση μ' ἕνα στεναγμό. Γιὰ νὰ μὴ φανῆ αὐτός, φοδᾶμαι πὺς θὰ τάχασε ὄλα...

—Αὐτὸ θὰ τὸ μάθουμε, εἶπε ὁ κ. διευθυντής. Καὶ χτύπησε ἕνα κουδούνιν.

Παρουσιάσθηκε ἕνας κλητήρας, ἐκεῖνος ὁ πρῶτον χωροφύλακας, ὁ ἐχθρὸς τοῦ Μπελιζαίρ.

—Νὰ πᾶς ἀμέσως στὸ Σαιν-Ναζαίρ, τοῦ εἶπε ὁ κ. διευθυντής, νὰ βρῆς τὸ Ναντὰ καὶ νὰ μοῦ τὸν φέρῃς ἐδῶ!

—Μὰ ὁ Ναντὰς, κύριε διευθυντά, βρίσκεται στὸ Ἰντρέ, ἀποκρίθηκε ὁ κλητήρας. Τὸν εἶδα πρὸ ὀλίγου νὰ βγαίνη ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κ. Ρουντίκ. Δὲν ἔφυγε ἀκόμα βέβαια.

Πὺς; ὁ ἀντιφῶς τῆς ἦταν στὸ Ἰντρέ καί, τὴν ὥρα ποῦ ἔλειπε βέβαια αὐτὴ, εἶχε πάει στὸ σπίτι τῆς; Ἡ Κλαρίσση ἄρχισε κάτι νὰ ἐλπίζει...

—Τότε καλά, εἶπε ὁ κ. διευθυντής. Νὰ τὸν βρῆς, ὅπου κι' ἂν εἶναι, καὶ νὰ τοῦ πῆς ὅτι τὸν θέλω ἀμέσως. Μὴν τοῦ πῆς ὅμως πὺς εἶδες στὸ γραφεῖο μου τὴν κυρία Ρουντίκ.

Ἡ Κλαρίσση ἔφυγε. Ἡ Κλαρίσση κάθησε σὲ μιὰ καρέκλα σκεπτικῆ. Ὁ κ. διευθυντής ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία του ἀμύλητος. Καὶ σὲ λίγο ἡ πόρτα ἀνοίξε.

—Μὲ ζήτησατε, κύριε διευθυντά; ρώτησε μπαίνοντας ὁ Ναντὰς μὲ φωνὴν χαρούμενη...

Ἄλλ' ἄμυ εἶδε κεῖ τὴ θεῖα του, κατὰλαβε καὶ χλώμασε.

—Μὲ συγχωρεῖτε... ψιθύρισε. Κι' ἔκαμε νὰ γονατίσῃ.

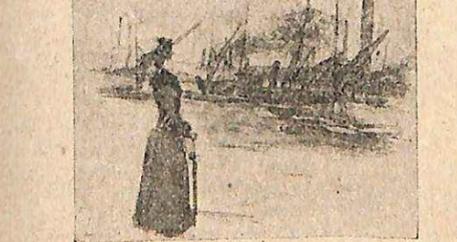
—Σῆκω ἀπάνω! τοῦ εἶπε αὐστηρὰ ὁ διευθυντής. Στάσου ἐκεῖ καὶ πᾶς μας. Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα ἀναγκάσθηκε νὰ σάψῃ νὰ πάρῃς ἐκεῖνα τὰ λεπτὰ καὶ νὰ γίνῃ ἔτσι συνένοχος σου. Τῆς ὑποσχέθηκες νὰ τῆς τὰ φέρῃς σὲ δυὸ μέρες. Ποῦ εἶναι;

—Τὰ ἔφερα! ἀποκρίθηκε ὁ Ναντὰς. Ὅριστε!

Πραγματικῶς τὰ εἶχε φέρει. Αὐτὴ τὴ φορά, ἡ τύχη, σὰ νὰ λυπήθηκε κείνους ποῦ θὰ ὑπέφεραν ἀδίκως, τοῦ φάνηκε εὐνοϊκῆ. Πλήρωσε τὸ χρέος του καὶ κέρδισε σχεδὸν ἄλλα τόσα. Εἶχε πάει στὸ σπίτι, ἀλλὰ δὲν βρῆκε κεῖ τὴ θεῖα του νὰ τῆς τὰ δώσῃ. Καὶ τὰ δόξαλε τώρα ἀπὸ τὴν τσέπη του καὶ τάφῃσε ἀπάνω στὸ τραπέζιν.

—Εἶναι σωστά; τὸν ρώτησε ὁ διευθυντής.

—Λεῖπουν... τετρακόσια φράγκα.

Ἐκεῖ, ἀπὸ τᾶλλο μέρος τοῦ ποταμοῦ, ἡ μητέρα περιμένει τὸ παιδί τῆς...

—Μικρὸ τὸ κακό. Τὰ βάζω τώρα ἐγὼ καὶ σοῦ τὰ κρατῶ ἀπὸ τὸ μισθὸ σου... Ἀλλὰ μὲ τὴ συμφωνία νὰ καθῆσῃς ἐκεῖ καὶ νὰ γράψῃς ὅ,τι θὰ σοῦ ὑπαγορεύω.

Ἡ Ναντὰς ἐδίστασε.

—Ἄ, δὲν ἔχει! φώναξε ὁ διευθυντής. Ἄν ἀρνηθῆς, θὰ σὲ καταγγείλω ἀμέσως. Κι' ἴδες ἐκεῖ! Μὴν ξεχνᾶς πὺς εἶχες καὶ συνένοχο...

Ἡ Ναντὰς ἔριξε μιὰ ματιὰ στὴ θεῖα του, ποῦ στεκόταν ἐκεῖ κατὰχλωμη. Καὶ χωρὶς λέξη, ἐκάθησε μπροστὰ στὸ γραφεῖο κι' ἄρχισε νὰ γράφῃ καθὼς τοῦ ὑπαγόρευε ὁ διευθυντής:

«Κύριε διευθυντά, ἐγὼ, σὲ μιὰ στιγμὴν τρέλλας, πῆρα τίς ἔξη χιλιάδες ἀπὸ τὴ ντουλάπα τῆς ἐξαδέλφῃς μου. Ἐπιστρέφω αὐτὰ τὰ χρήματα γιατί μὲ καίνε. Ἐλευθερώσατε τοὺς δυστυχισμένους ποῦ σὰς ἔκαμα νὰ ὑποπτευθῆτε, καὶ παρακαλέσατε τὸ θεῖο μου νὰ μὲ συγχωρήσῃ. Πῆτε του ὅτι φεύγω καὶ δὲν θὰ μὲ ξαναἴδῃ... γιὰ πολὺν καιρὸ. Θὰ γυρίσω μόνον ὅταν μὲ τὴν ἐργασία, μὲ τὴ μετάνοια, θὰ γίνω ἄξιος νὰ σφιγγω τὰ χέρια τῶν τιμίων ἀνθρώπων».

—Τίποτ' ἄλλο. Βάλε τὴ χρονολογία καὶ τὴν ὑπογραφή σου!

Ἡ Ναντὰς ὑπέγραψε κι' ὁ διευθυντής σηκώθηκε.

—Τώρα μπορεῖς νὰ φύγῃς, τοῦ εἶπε. Πῆγαινε, ἂν θέλῃς, στὸ Γκερινὸν καὶ προσπάθησε νὰ δεῖξῃς καλὴ διαγωγή. Γιατὶ ἂν μάθω τὸ παράμικρό, ἂν τολμήσῃς προπάντων νὰ ξαναφανῆς στὸ Ἰντρέ ἢ στὴ Νάντη πρὶν σοῦ τὸ ἐπιτρέψω, ἀμέσως θὰ σὲ πιάσουν οἱ χωροφύλακες. Τὸ γράμμα αὐτὸ τοὺς δίνει τὸ δικαίωμα.

—Ναί, ψιθύρισε ὁ Ναντὰς.

Ἐκαμε μιὰ ὑπόκλησιν μπροστὰ στὸν διευθυντή, γονάτισε καὶ φίλησε τὸ χέρι τῆς θεῖας του, κι' ἔφυγε γιὰ νὰ μὴν ξαναγυρίσῃ.

Φαντασθῆτε τώρα τὴ λύπη καὶ τὴν ντροπὴν τοῦ καίμενου τοῦ γέρου Ρουντίκ, ὅταν ἔμαθε ἀπ' τὸ στόμα τοῦ προισταμένου πὺς ὁ ἀντιφῶς του ἦταν ὁ κλέφτης! Ἡ χαρὰ ὅμως τῆς Ζεναΐδας ποῦ ξανάδρασε τὴν προῖκα τῆς, τὸν ἀρραδωνιαστικόν της, τὴν εὐτυχία τῆς, ἦταν τόσο μεγάλῃ, ὥστε μεταδόθηκε σ' ὅλους. Μποροῦσε νὰ μὴ χαρῆ κι' ὁ καίμενος ὁ πατέρας τῆς;

Ἐννοεῖται πὺς ἡ φυλακὴ ἀνοίξε ἀμέσως κι' ὁ Τζάκ βγήκ' ἐλεύθερος. Τὴν τοῦ ἔκαμαν καὶ στὸ ἐργαστάσιον καὶ στὸ σπίτι! Σωστὴ διαδύωσις! Τελὸς πάντων, μαζί μὲ ὄλους, κι' ὁ Τζάκ εἶναι πάλιν χαρούμενος κι' εὐτυχισμένος. Ἐξέχασε ὄλα ὅσα εἶχε ὑποφέρει. Κι' ἡ εὐτυχία του τώρα θὰ ἦταν τέλεια, ἂν δὲν τοῦ ἔλειπε... ὁ Μπελιζαίρ.

Γιατὶ μὸλις ἀνοίξε ἡ πόρτα, μὸλις

τοὺς εἶπαν «εἰσθε ἐλεύθεροι», ὁ γυρολόγος ἔφυγε χωρὶς νὰ πῆ, χωρὶς νὰ ρωτήσῃ τίποτα. Σὰ νὰ φοδῶταν μὴ τὸν ξαναπιᾶσουν, δὲν ἐσκέφθηκε ἄλλο παρὰ νὰ βγῆ στὸ δρόμον καὶ νὰ τρέξῃ ὅσον τοῦ συγχωροῦσαν τὰ πληγωμένα του πόδια. Ὁ Τζάκ λυπήθηκε πολὺ ὅταν ἔμαθε αὐτὴ τὴ φυγὴ. (Ἀκολουθεῖ)

Η ΒΛΑΧΟΠΟΥΛΑ (*)

Ἀγγελικὸν, κατάστρο χιόνιν παντοῦ, στὸν κάμπο, στὰ βουνά· κι' ἡ βλαχοπούλα κλάθει μόνῃ καὶ τὸ μαλλὶ στοίφογυρνᾷ.

Πλάϊ τῆς τῶνάκια χιονισμένα εἶναι κι' αὐτὰ· μὰ δὲν τὰ νοιάζει: λὲς καὶ τὸ χιόνιν τὰ καίμενα μὲ μ' ἄλλη γούνα τὰ σκεπάζει.

Παντοῦ τὸ χιόνιν, κι' ἔχει μείνει ἢ βοσκοπούλα μοναχὴ· κι' εἶναι ὄλα γύρω τῆς γαλήνη κι' ὄλα λευκὴ εἶναι προσευχὴ.

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

(*) Τοὺς στίχους αὐτοὺς ἐνεπνεύσθη ὁ συνεργάτης μας ἀπὸ τὴν παραπάνω ὠραία εἰκόνα, ποῦ εἶναι φωτογραφία μεγάλου πινάκος τοῦ φημισμένου ζωγράφου καὶ καθηγητοῦ τοῦ Πολυτεχνεῖο κ. Ἐπαμ. Θωμοπούλου, ἀπὸ τὴν τελευταία ἐκθεσὴν τοῦ στὸν «Παρνασσόν». Ὁ κ. Θωμόπουλος εἶναι πραγματικῶς ἕνας ἑσῶχος ζωγράφος τοῦ ἑλληνικοῦ ὑπαίθρου, καὶ τῆς ἑλληνικῆς ζωῆς. Καὶ γι' αὐτὸ οἱ τόσο χαρᾶκτηριστικοὶ πίνακές του εἶναι σήμερον περιζήτητοι.— Σημ. τ. Δ.

ΤΟ ΠΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΩΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

Εἶναι ὁ τελευταῖος λαμπρὸς, πλούσιος, θαυμάσιος

ΤΟΜΟΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ" ΤΟΥ 1926

Με τις 420 σελίδες του. — Με τις 200 εἰκόνες του. — Με τὸ περιπετειῶδες «Σιδερένιο Χέρι». — Με τὸν συγκινητικώτατο «Τζάκ.» — Με τὸν εὐθυμότατο «Λευκὸ Χορὸ». — Με 50 «Ἀθηναϊκὲς Ἐπιστολές». — Καὶ με ἀμέτρητα ἄλλα διηγήματα, παραμύθια, ποιήματα κτλ. κτλ.

ΤΙΜΑΤΑΙ Ἄρραφος δρ. 80.—(καὶ ταχυδρ. 85 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 98 διὰ τὸ Ἐξωτ.) Ραμμένος δρ. 85.—(καὶ ταχυδρ. 100 διὰ τὸ Ἐσωτ. καὶ 103 διὰ τὸ Ἐξωτ.)

εἶσθε στὴν τάξη σου; μπράβο! εὐχομαι νὰ γίνετε κι' εἰκοσιτέσσερις!) Ἄγγαν Κουτρούλη (πολύ-πολὺ μ' εὐχαρίστησε τὴν ἡμέραν σου γράμμα καὶ θὰ ἤθελα νὰ μοῦ γράψης συχνά σ' εὐχαριστῶ γιὰ δλα!) Ρωμῆν (ποῦ ἔταν ἔλαβε τὸ δωδεκάσέλιδο, τοῦ φάνηκε «σὰ νὰ τοῦ ἔκαναν» τὸ μεγαλύτερο δῶρο τοῦ κόσμου» μόνον ποῦ τὸν νίκησε φέτος ἡ ἀδελφὴ του καὶ μοῦ ἐστειλε τὴ συνδρομὴν αὐτῆ' ναί, μὰ τοῦ χρόνου θὰ μοῦ τὴ στέλλῃ αὐτὸς!) Τραυματιῶν τοῦ 1913(εὐχαριστῶ πολὺ ἄλλη φορὰ ἔμωσ τὰ Π. Πνεύματα νὰ μοῦ τὰ γράψης χωριστά) Ἐλευθέριον Ρουσσάκη (δικαιῶμά σου νὰ ἐπιμείνης de gustibus κτλ' ὅτε μαλῶνον οἱ ἀνθρώποι γιὰ ζητήματα γούστου, τελείωσε!) Δελάντιαν (χαίρω ποῦ σοῦ ἄρесе τόσο τὸ πρῶτο φύλλο' μπά, καὶ γιατί νὰ χνόταν; πρέπει νὰ ξέρης ὅτι «Ἄγιον Γρηγορίου» εἶναι τέσσερις-πέντε φορές τὸ χρόνο καὶ σ' ἄλλες αὐτὲς τίς γιορτὲς ὁ κ. Ξενοπούλος λαβαίνει κάρτες, ποῦ τίς δέχεται μὲ τόση χαρὰ μ' ὅση καὶ τὴν ἡμέραν τῆς καθαυτοῦ γιορτῆς του ποῦ εἶναι τὴν 25ῃ Ἰανουαρίου σ' εὐχαριστεῖ λοιπὸν μὲ τὴν καρδιά του' ὄχι, τέτοια Ἀγγελία δὲν ἔλαβα!) Καρμελίτσαν (δυστυχῶς ἀφιερῶσαι στὰ κομμάτια τῆς Σελίδας δὲν ἐπιτρέπω πιά, γιατί γινόταν μεγάλη κατάχρηση καὶ τὸ πρᾶγμα ἔπαιρνε ὄψη ἀσταίου) Βασ. Δ. Παρμενίδην (ἔστειλα) εὐχαριστῶ πολὺ καὶ περιμένω) Ἀτρόμητον Κρητὰ (αὐτὸ σοῦ ἐγκρίνω' ἔστειλα κι' εὐχαριστῶ πολὺ) Δημ. Καφ. (χαίρω πάρα πολὺ νὰ τίς στέλλῃς) Νίκων Δ. Τσίπαν (ἔχως παραπάνον γιατί δὲν θὰ ἐδιάβασης τὸν Ὀδηγὸ' ἄλλως θὰ ἤξερες ὅτι δὲν δέχομαι καὶ δὲν διαβάω παρὰ μόνον μικρὰ κομμάτια ποῦ μοῦ στέλνον ἀνδρομνηταί μ' ἐγκριμένο ψευδώνυμο' ὥσπὸς οἱ ἔρριξα μιά ματιὰ στὸ διηγημά σου κι' εἶδα ὅτι δὲν γράφεις ἄσχημα) Ἡρωΐδα τοῦ 21 (χαίρω πολὺ γιὰ τὴν ἀπόφασή σου' ἔστειλα' σ' εὐχαριστῶ γιὰ δλα, καθὼς κι' ὁ κ. Φ.) Σαρλῶ (εὐχαριστῶς θὰ συμμορφωθῶ μὲ τὴν ἐπιθυμία τῆς μαμάς σου) Φωτεινὸν (τὴν ἔλαβα!) Παιδὶ τῆς Ὀλυμπίας (ἔστειλα) εὐχαριστῶ γιὰ τὴν εὐχὴ' στὴν ἐρώτησή σου ὄχι' μπορεῖ, ἔνας ἐσὺ, νὰ χῆς δέκα ψήφους; ἐναν ἔχεις, ποῦ μπορεῖς μόνον τὸν δῶσῃς σὲ δέκα) Δάμποντα Ἀστέρη (εὐχαριστῶ πολὺ) Σί-

μον Ἐσπέριον (χαίρω ποῦ ἐξαναρχίζεις) Νίτσαν Κακουλίδου (ἔλαβα κι' εὐχαριστῶ γιὰ δλα' τῶρα περιμένω νὰ πάρῃς καὶ ψευδώνυμο) Μεγάλην Ἑλλάδα, Νιόβην, Ἀγνούλαν, Τριαναφυλλένιαν, Ἀφρισμένο Κῦμα, Γαλαξίαν, Δίβιον, Κων.Ι. Μακορῆν, Πόδον τῶν Γραμματιῶν, Βραϊλάν, Τούλαν Δ. Ψόρα, Μιχαήλ Παπαϊωάννου, Ἀπίγονον τοῦ Ὀδυσσεῶς κτλ. κτλ. Δημ. Α. Μπουμπάρη, Σταράτην, Κικὴν Α. Π. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.) Σάββαν Β. Μαμελετζήν, Θεσσαλικὸν Ἀστέρη, Ἀειδέα (ἔστειλα.) Εἰς ὄσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 12 Δεκεμβρίου θάπαντήσω στὸ ἐρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 231 Διαγωνισμοῦ. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 18 Φεβρουαρίου.)

- 31. Δεξιόγραφος Θάμμα μεγάλο γι' ἀκουσε Ποῦ ὁ νοῦς σου δὲν τὸ βίνει: Θεὰ νὰ παίρνῃ κόκκαλο Κι' ἡμίθεο νὰ κἀνῇ! Εὐγενὲς Ἰδανικὸν
- 32. Στοιχειόγραφος Ἀμαζῶν εἶμαι γωιστή, Μὰ ἓνα γράμμ' ἂν προστεθῇ, Ποῦ θὰ εἶναι τὸ μεσαῖο, Θὰ μὲ κἀνης στὴ στιγμὴ Ζῶο γρήγορο κι' ὄρατο. Σταυραετὸς
- 33. Ἀνασυλλαβισμὸς Ἄν τὸ σῖγμα τῆς κόφης Καὶ τὴν ἀνασυλλαβίσης, Ἄλλο τοῦτο ἔαφνικό, Ἄπ' τὴ νῆσο ποῦ εἶχες πρῶτα Ὅυτε ἴγνος θάντικύσης, Παρὰ ἓνα... ἄρνητικο. Μελίσσα
- 34. Τονόγραφος Ἀγίσως, φίλε μου, ἄξιος Δὲν εἶσαι νὰ μὲ λύσης, Θὰ γίνῃς, φάνει ποταμοῦ Τὸν τόνο νὰ κινήσης. Νεράϊδα τοῦ Βοσπόρου
- 35. Χί + * * * + = Ἀγγεῖον + * * * + = Μυστήριον + * * * + = Υἱὸς τ. Προίμου + * * * + = Γαλατερόν + * * * + = Δημητριακὸν Διαγωνισίος οἱ στανροὶ βασιλεῦς τῆς Περσίας καὶ νῆσος τῶν Κυκλάδων, Φωτεινὸς 36-40. Μαγικὸς Φθόγγος Τῇ ἀναλλαγῇ ἐνὸς γράμματος ἐνάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι-

ἐνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τῶσαι λέξεις: σός, ἐμπρός, Κάδμος, Σίμος, ἄυλος. Ἀδάμκς 41. Διπλῆ Ἀκροστιχίς Τὰ ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητούμενων λέξεων, καθὼς καὶ τὰ τρίτα τῶν γράμματα, ἀποτελοῦν δύο μεγάλους Ἰταλοὺς ποιητὰς: 1, Στρατηγὸς τοῦ Δαρείου· 2, Μικρὰ νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Κένταυρος· 4, Ποσοτικόν· 5, Περιγραφή ἡθῶν· 6, Ἀρχαῖος βασιλεὺς. Ταρδιφ 42. Γρίφος αμ αμ ις ις :: ἦν :: αμ αμ ις ις αμ ις ις Ἀφρισμένο Κῦμα

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς 43. Anagramme

- 1. — J'aime à le voir, dans l'au- [rore, Glisser sur les flots argen- [tés; Quand une vague le decore, Il va vers les pays revés...
- 2. — Ce n'est pas un lit ordi- [naire; On le trouve au flanc d'un [coteau, Bordé de mousse et de bru- [yère, Il fut creusé par un cours [d'eau. Σίφαν

ΛΥΣΕΙΣ τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 40

- 619. Σύμη (σύ, μή). — 620. Σκῆ-ζος-Σύρος. — 621. Ἀλήπασας-ἀλίπαστον. — 622. Ὁ Ἀδάμ καὶ ὁ προφήτης Ἠλίας. — 623. 624. ΙΟΥΔΑΝΗΣ Κ Κ Α (*Ὀδησός, Ρῆγος, Μ Μ Ν Δανία, ἄρνιον, Ἡ Β Ο Ι Ω Τ Ι Α σάις, Σινά.) — 625. Μ Ο Λ Α 629. Διὰ τοῦ Λ: Α Σ Α λάρος, ἄλλος, λά-μα, Μῆλος, ἄλος. — 630. ΚΑΝΑΡΗΣ (Κρίνο, Ἀκριβὴς, Ναός, Ἀπεχθάνομαι, Ρυπαρός, Ἦρος, Σύντροφος.) — 631. Μάχου ὑπερπίστεως καὶ πατρίδος. — 632. Ὁ ὑπομείνας εἰς τέλος σωθήσεται (Ὁ ὑπὸ μῆγας, εἰς τελ ὡς, σωθ εἰς ε, τέ.) — 633. HIPPOPOTA-ME (Iorpe, romme, oie, thé, âme, motte, épee.) — 634. La let-tre M.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΖ' — 39) Ηλιόβγαλτη, ἔχεις χαιρετίσματα ἀπὸ τὴν Κυρία Μαρία. Δ. Χ. (ΚΖ' — 40) ΑΠΟΓΟΝΟΣ ΗΡΩΩΝ, ΓΑΥΚΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ Στὸ Δημοψήφισμα (ΚΖ' — 41) Υποστηρικταὶ ψευδώνυμων, τὸ πρῶτο βραβεῖο δόθηκε: ΓΙΟΥΛΑΝ ΑἰΣ-ΘΗΣ. Κοττάχτε τὸ δεύτερο γιὰ τὸ φίλο σας. (ΚΖ' — 42) Πάροραμα: Ἀντὶ Παναγία τοῦ Ὁβερ-Δημητριάδου—Στέλλα Ὀρολογῶ. Δημητριάδου, μάζεψε τὰ λόγια σου. ΤΑΡΖΑΝ (ΚΖ' — 43) Διαπλασσοῦλα, ἀναλλάσσω Μ. Μυστικὰ μὲ ὄλους σας, μέσω Διαπλασσοῦς. ΚΡΙΝΟΛΕΥΚΗ ΝΕΡΑ' ΔΑ, ἔλαβες Μ. Μυστικὰ. ΑΜΑΕΤ (ΚΖ' — 44) Δοσερὸ Λουλούδι, πῆρα ψευδώνυμο. κατάλαβες ποῖα εἶμαι: Ἀράπα (ΚΖ' — 45) Παίνοντας στὸ Διαπλασσοῦσμο, χαίρε-τῶ ὄλους καὶ ὄλες καί... Μάγος τ' Ὀδ-ρανῶ—Τουφεζῆς, Ἐξυπνὴ Μαίμου—Α. Τουφεζῆ. Βραχνισμένους Βάτραχος—Ζα-μάνος, Φαληριωτάκι—Σταυριδῆς. ΑΖΑΡΠΙΝΑ (ΚΖ' — 46) Αποτελέσματα Διαγωνισμοῦ. Βραβεῖον-ται: Κρινόλευκη Νεράϊδα, Ρόδον Ἐρ-μήμου, Σκλάβα Βασιλίσα, Ἀπόγονος Ὀ-λυμπίων, Δεβαχίδης. Στείλατε ταχυδρομικὰ. ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΟΛΥΜΠΙΑΣ (ΚΖ' — 47) Αγαπᾶτε τὰ λουλούδια: Ψηφίστε «ΤΑ ΚΡΙΝΑ». Δεῖχτε ἔτσι πόσο λεπτὴ εἶναι ἡ ψυχὴ σας. Περιμένω ἀπ' ὄλα τὰ παι-διά, ἀπ' ὄλα τὰ λουλούδια. ΝΙΟΒΗ (ΚΖ' — 48) Μιμῆσα, δέξου τίς εὐχὲς μου γιὰ τὴν γιορ-τή σου. Λατάνια (ΚΖ' — 49) Μιμῆσα, γιὰ τὴν γιορτοῦλα σου, χρόνια πολλά κι' εὐτυχισμένα. Βραΐλα (ΚΖ' — 50) ΤΑΡΖΑΝ, χρόνια πολλά. ΠΡΙΓΚΙΨ (ΚΖ' — 51) Ἰδρὸς ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΩΝ ΠΕΙΡΑΤΩΝ ἐν Πά-τραις. Πρόεδρος: Σ. Ι. Κανελλόπουλος. Ἀντιπρόεδρος καὶ Γραμματεὺς: Δ. Ἀνα-στασόπουλος. Τημητάρχης τοῦ Ἐσπαθώ-ματος καὶ τῶν Ἀποκαλύψεων: Β. Τόλιας καὶ Ταμίας: Α. Δαρτάος. Ὁ Πρόεδρος: ΜΑΥΡΟΣ ΠΕΙΡΑΤΗΣ (ΚΖ' — 52) Ρωμῆ, δέχομαι στείλε δικά σου. ΑΕΤΙΔΕΥΣ (ΚΖ' — 53) ἸΑΡΩΘ ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΟΜΙΑΣ ΗΡΩΩΝ," Με σκοπὸν τὴν διάδοσιν τῆς «Διαπλάσε-ως». Γενομένων ἀρχιερασιῶν ἐξελέγησαν: Πρόεδρος: Γεωργ. Καταίγρας, Ἀντιπρόε-δρος: Μιχαὴλ Παπαϊωάννου, Ταμίας: Δη-μητρίου Ἰωάννου, Γραμματεὺς: Δημητ-Γαργαλιάνος, Δημοψήφισματος: Γεωργ. Καρμαπλίας, Διαγωνισμῶν: Ἀλέξ. Παπαϊ-ωάννου, Ἀνακαλύψεων: Κωνστ. Γαργαλιά-νος, Ἀντιπροσωπιῶν: Κωνστ. Σταυρια-νός, Ζητούνται ἀντιπρόσωποι ἀπὸ παντοῦ. Δίσις μαζ: Γεώργιον Καταίγραν, Λάρισαν. (ΚΖ' — 54) "ΟΜΟΣΠΟΔΙΑ ΑΓΝΩΣΤΩΝ," Αποσυρῶμεθα τῆς κινήσεως τῆς Διαπλά-σεως, κινήσαντες ἄπαντας τοὺς ἐχθροὺς μας. Γεῖα σας, Διαπλασσοῦλα. (ΚΖ' — 55) Ἐξυπνὴ Μαίμου—Ἀγαθὴ Τουφεζῆ. Μάγε τ' Ὀδρανῶ, σὲ νωρίζω, Ὀνειρώδης Χορὸς (ΚΖ' — 56) ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΡΜΗΣ", ΑΘΗΝΑΙ Ἐισερχόμενοι στὸν Διαπλασσοῦσμο χαι-ρετοῦμε ἄπαντας. Γενομένων ἀρχιερασιῶν ἐξελέγησαν: ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΓΡΑΜΜΑΤΕΥΣ: ΑΣΤΡΟ ΤΗΣ ΛΕΥΤΕΡΙΑΣ ΤΑΜΙΑΣ: ΣΥΡΚΟΥΦ — ΤΜΗΜΑΤΑ — ΞΕΣΠΛΑΘΜΑΤΟΣ: ΑΤΡΟΜΗΤΟ ΕΥΖΩΝΑΚΙ ΔΙΑΓΟΝΙΣΜΟΝ: ΑΣΤΡΟΣ ΚΟΡΑΚΑΣ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΟΝ: ΕΥΓΕΝΕΣ ΙΔΑΝΙΚΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ: ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΩΣ: ΒΑΣΙΛ. ΒΟΥΓΑΡΟΚΤΟΝΟΣ — ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ — Περιοχίος: Ναυτοπούλα. Π. Φαλήρου: Τουφεζῆς. Ἀνδορτασιῶν: Παίδι τῆς Ὀ-λυμπίας. Δίσις Συλλόγου: Σαρναντάρην, Κοδρι-κτώνος 42-Α, Ἀθῆναι.